

Arrest

**nr. 66 740 van 19 september 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaren van Marokkaanse nationaliteit te zijn, en X, die verklaart van Spaanse nationaliteit te zijn, op 20 juli 2011 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 7 juni 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 22 juni 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 augustus 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat M. DE RAEDEMAEKER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeksters echtgenoot die verklaart van Spaanse nationaliteit te zijn, dient op 11 juni 2009 een aanvraag in van een verklaring van inschrijving als burger van de Unie, als werknemer of werkzoekende.

Op 11 juni 2009 dient verzoekster, van Marokkaanse nationaliteit, een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Op 11 juni 2009 dient verzoeksters dochter S., van Spaanse nationaliteit, een aanvraag in van een verklaring van inschrijving als bloedverwant in neerdalende lijn.

Op 11 juni 2009 dienen verzoeksters zonen B. en M., beiden van Marokkaanse nationaliteit, elk een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als bloedverwanten in neerdalende lijn.

Op 26 augustus 2009 wordt verzoeksters echtgenoot in het bezit gesteld van een E-kaart (verklaring van inschrijving).

Op 10 februari 2011 verzoekt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid aan de stad Mechelen om verzoeksters echtgenoot uit te nodigen en te vragen welke activiteiten hij heden heeft (werknemer of zelfstandige in België of buitenland, begunstigde van werkloosheidsuitkering, beschikker van voldoende bestaansmiddelen of andere...) en om hem te verzoeken daarvan de nodige bewijsstukken voor te leggen.

Op 14 februari 2011 wordt dit verzoek aan verzoeksters echtgenoot ter kennis gebracht.

Verzoeksters echtgenoot legt volgende documenten voor: twee documenten van de A.B.V.V. Werklozendienst van 14 februari 2011 waaruit blijkt dat verzoeksters echtgenoot een werkloosheidsuitkering ontvangen heeft van september 2009 tot en met maart 2010 en van april 2010 tot en met januari 2011, een stuk van het OCMW te Mechelen waaruit blijkt dat verzoeksters echtgenoot tot op heden geen uitkeringen van het OCMW Mechelen heeft ontvangen.

Uit een stuk van de RSZ van 21 april 2011 blijkt dat verzoeksters echtgenoot tewerkgesteld was in de maand juli 2009.

Verzoekster heeft geen bewijs van een activiteit in eigen hoofde of van een bewijs van eigen bestaansmiddelen voorgelegd.

Op 7 juni 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), zowel ten opzichte van verzoeksters echtgenoot als ten opzichte van verzoekster en de drie kinderen. Deze laatste beslissing is de bestreden beslissing:

(...)

In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van K., Y. geboren te D., op (...) van Marokkaanse nationaliteit.

EN

R. M. geboren te F. op 16-01-1994 van Marokkaanse nationaliteit.

EN

R. B. geboren te F. op 16-11-1995 van Marokkaanse nationaliteit.

EN

R. K. S. geboren te S. op 14-09-2001 van Spaanse nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen. Reden van de beslissing:

Mevrouw K. Y. verkreeg het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie overeenkomstig artikel 40 § 2, 1° van de wet van 15-12-1980.

De echtgenoot van mevrouw K. Y. werd gevraagd om zijn economische activiteiten of bij gebrek daaraan om de bestaansmiddelen waarvan hij en zijn gezin leven aan te tonen. Hieruit blijkt dat de echtgenoot van betrokkene niet meer voldoet aan de voorwaarden om het recht op verblijf te behouden. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene zelf in eigen hoofde over een economische activiteit beschikt of over enige bestaansmiddelen zou beschikken waardoor ze het recht op verblijf in eigen hoofde zou kunnen behouden.

De minderjarige kinderen verkregen het verblijf als familielid van een burger van de Unie overeenkomstig artikel 40 bis § 2, 3° van de wet van 15-12-1980.

Gezien de intrekking van de verklaring van inschrijving van de echtgenoot/vader, dient ook het verblijf van de echtgenote en de minderjarige kinderen van betrokkene te worden beëindigd op grond van artikel 42 quater § 1, 1° voor de familieleden die geen EU-burger zijn en op grond van artikel 42 ter § 1 voor de familieleden die EU-burger zijn.

(...).”

Verzoeksters echtgenoot heeft tegen de beslissing genomen in zijn hoofde een beroep ingesteld dat gekend is onder het rolnummer X.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Ambtshalve wordt vastgesteld dat de tweede, derde en vierde verzoekende partijen minderjarig zijn.

Een minderjarige wordt als handelingsonbekwaam beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat een minderjarige vertegenwoordigd dient te zijn door zijn vader, zijn moeder of zijn voogd om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Er wordt op deze algemene regel een uitzondering aanvaard, met name wanneer het een minderjarige betreft, die geen *infans* meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden.

In casu betreft de bestreden beslissing een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, genomen ten aanzien van de eerste verzoekende partij, moeder van de drie kinderen en genomen ten opzichte van de drie minderjarige kinderen die in deze beslissing uitdrukkelijk vermeld worden. De bestreden beslissing betreft dus rechten die aan de persoon verbonden zijn. De tweede verzoekende partij is zeventien jaar oud en beschikt gezien zijn leeftijd over voldoende onderscheidingsvermogen om een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in te stellen.

De derde en de vierde verzoekende partijen zijn vijftien en negen jaar oud en beschikken gezien hun leeftijd niet over voldoende onderscheidingsvermogen om een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in te stellen. Zij dienden aldus vertegenwoordigd te worden, door hun vader, moeder of voogd. Aangezien in het verzoekschrift niet gepreciseerd wordt dat de eerste verzoekende partij optreedt in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen dient bijgevolg te worden vastgesteld dat het beroep van de derde en vierde verzoekende partij onontvankelijk is.

2.2.1. De verwerende partij werpt een exceptie op van onontvankelijkheid wegens gebrek aan belang bij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. De verwerende partij wijst op artikel 39/79, 7° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) waaruit blijkt dat huidig beroep schorsende werking heeft.

2.2.2. Artikel 39/79, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat tijdens het onderzoek van het beroep gericht tegen de in het tweede lid bepaalde beslissingen, geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen kan worden uitgevoerd en geen zodanige maatregelen ten opzichte van de vreemdeling mogen worden genomen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen dat beroep is ingediend.

De bestreden beslissing wordt vermeld in 7° van het tweede lid van artikel 39/79, § 1 van de vreemdelingenwet. Bijgevolg heeft huidig beroep een schorsende werking wat de verwijderingsmaatregel betreft, zodat de vordering tot schorsing onontvankelijk is. De exceptie van de verwerende partij is gegrond.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. De verzoekende partijen voeren een enig middel aan dat luidt als volgt:

“EERSTE EN ENIGE MIDDEL:

Schending van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en artikels 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, alsook van het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit deze wetsartikelen blijkt dat de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen dient op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in feite en in rechte evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Verwerende partij stelt in haar beslissing van 7 juni 2011 dat "(...)"

Verzoekers meent dat verwerende partij de materiële motiveringsplicht schendt door te stellen dat de heer R. E. O. niet meer voldoet aan de voorwaarden om het recht op verblijf te behouden.

Het is namelijk zo dat de heer R. E. O. EU-werkzoekende is en hierdoor recht heeft op verblijf in België. Hij moet echter de volgende documenten kunnen voorleggen:

- een inschrijving bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening of kopieën van sollicitatiebrieven, en*
- het bewijs van een reële kans om werk te vinden. Hierbij wordt rekening gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene, bv. de behaalde diploma's, eventuele gevolgde of voorziene beroepsopleidingen en duur van de werkloosheid*

Om zijn kansen op de arbeidsmarkt te vergroten heeft de heer R. E. O. zich ingeschreven voor lessen Nederlands. Uit de stukken blijkt duidelijk dat hij zeer intensief Nederlands aan het leren is. Hij heeft namelijk reeds verschillende cursussen met succes beëindigd.

Daarnaast volgde de heer R. E. O. een cursus Maatschappelijke Oriëntatie en Loopbaanoriëntatie die hij eveneens met succes beëindigde in februari 2010. Deze cursus heeft tot doel inburgeraars wegwijs te maken in de Belgische samenleving en hen te begeleiden om werk te vinden. Ook sloot hij op 24 mei 2011 een overeenkomst met de VDAB voor opleiding.

Tenslotte legt de heer R. E. O. nog documenten voor waaruit duidelijk blijkt dat hij actief werkzoekende was en is. Zo heeft hij zich ingeschreven als werkzoekende bij verschillende interimkantoren zoals Randstad Belgium nv., Ago Interim, Adecco en Konvert Interim. Verzoekers legt eveneens bewijzen voor van verschillende sollicitaties, op 16 juni 2011 meldde hij zich bij Socio, die echter geen job voor hem hadden. Op 5 en 6 juli 2011 ging hij er opnieuw naar toe voor een sollicitatiegesprek. Zijn CV werd door Socio positief bevonden en na het bouwverlof zal verzoekers opnieuw worden uitgenodigd voor verdere gesprekken en eventueel een proef. Ook bij Novaveg ging hij langs en vulde hij een sollicitatieformulier in, in de hoop hiermee werk te vinden,

De heer R. E. O. levert dus duidelijk het bewijs werkzoekende te zijn: hij legt kopieën neer van sollicitatiebrieven en bewijst een reële kans te hebben om werk te vinden door Nederlandse lessen en opleidingen te hebben gevolgd.

Rekening houdend met al het voorgaande kan niet anders dan worden vastgesteld dat de heer R. E. O. wel degelijk actief op zoek is (geweest) naar werk. Door te stellen dat de heer R. E. O. niet meer voldoet aan de voorwaarden om het recht op verblijf te behouden, schendt verwerende partij duidelijk de materiële motiveringsplicht. Bovendien schendt verwerende partij eveneens de zorgvuldigheidsplicht door alle bovenstaande documenten en informatie niet in overweging te hebben genomen. Om deze redenen wensen verzoekers dan ook de nietigverklaring te bekomen van de aangevochten beslissing."

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat bij lezing van verzoekers' verzoekschrift blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek leveren maar dat zij er ook in slagen de motieven vevat in de *in casu* bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geven kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing. Op basis van deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekers het vereiste belang ontberen bij de betrokken kritiek. De formele motiveringsplicht vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekers de schending aanvoeren, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen. De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekers het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hen toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Louter subsidiair merkt de verwerende partij op dat verzoekers verwijzen naar allerhande documenten waaruit zou blijken dat hun echtgenoot/vader werkzoekende is, maar dat zij deze documenten, waarnaar zij thans voor het eerst verwijzen in huidig verzoekschrift, niet hebben voorgelegd aan de verwerende partij. Aan verzoekers echtgenoot/vader werd nochtans op 14 februari 2011 een brief betekend waarin hem uitdrukkelijk werd verzocht om bewijzen van zijn actuele activiteit voor te leggen. In antwoord op dit verzoek heeft de echtgenoot/vader enkel een attest van het OCMW voorgelegd en twee bewijzen van werkloosheidsuitkering. Er werd geen enkel bewijs voorgelegd dat hij werk zoekt en een reële kans maakt om te worden tewerkgesteld. Evenmin heeft verzoekster zelf aangetoond over een economische activiteit te beschikken of over enige bestaansmiddelen waardoor ze het recht op verblijf in eigen hoofde zou kunnen behouden. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de staatssecretaris

terecht geoordeeld wat in de bestreden beslissing staat. Deze motieven volstaan opdat zou komen vast te staan dat de gemachtigde geenszins op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen.

Verzoekers' beschouwingen kunnen hieraan geen afbreuk doen, nu ze zijn gebaseerd op documenten die niet werden voorgelegd aan de verwerende partij. Gezien de verwerende partij geen kennis kon hebben van deze documenten bij het nemen van de bestreden beslissing, kan haar niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met deze elementen. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van de beslissing kon beschikken om deze te nemen. In verzoekers' middel is hiermee geen rekening gehouden waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

De verwerende partij besluit dat de gemachtigde geheel terecht en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid beslist heeft om verzoekers' verblijfsrecht te beëindigen. De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers' concrete situatie daadwerkelijk kenmerken en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk de artikelen 42^{quater}, § 1 en artikel 42ter, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster haar verblijfsrecht verkregen heeft als familielid van een burger van de Unie maar dat haar echtgenoot niet meer voldoet aan de voorwaarden om zijn recht op verblijf te behouden en dat nergens uit het dossier blijkt dat verzoekster zelf over een economische activiteit beschikt of over enige bestaansmiddelen waardoor ze het recht op verblijf in eigen hoofde zou kunnen behouden, en dat de minderjarige kinderen het verblijf verkregen als familielid van een burger van de Unie, maar dat het verblijf van verzoekster en van de kinderen ook moet worden beëindigd nu de verklaring van inschrijving van de echtgenoot/vader is ingetrokken. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekers bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekers voeren aan dat het niet correct is dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de echtgenoot/vader niet meer voldoet aan de voorwaarden om zijn recht op verblijf te behouden. Verzoekers menen dat de echtgenoot/vader werkzoekende is en hierdoor recht heeft op een verblijf in België. In dit verband moeten immers bepaalde documenten worden voorgelegd, namelijk een inschrijving bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening of kopieën van sollicitatiebrieven en het bewijs van een reële kans om werk te vinden. Verzoekers wijzen op de lessen Nederlands die de echtgenoot/vader volgt om zijn kansen op de arbeidsmarkt te vergroten, naar zijn cursus

maatschappelijke oriëntatie en loopbaan oriëntatie, naar de overeenkomst die hij op 24 mei 2011 sloot met de VDAB voor opleiding, naar zijn inschrijving bij verschillende interimkantoren en naar zijn bewijzen van sollicitaties waaruit volgens verzoekers blijkt dat hij actief werkzoekende was en is. Verzoekers menen dat door te stellen dat de echtgenoot/vader niet meer voldoet aan de voorwaarden om het recht van verblijf te behouden, de materiële motiveringsplicht geschonden is.

Ten slotte voeren verzoekers aan dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden omdat deze documenten en informatie niet in overweging werden genomen.

De Raad wijst er vooreerst op dat verzoekers niet betwisten dat een einde kan worden gesteld aan hun verblijf in het geval het verblijf van de referentiepersoon beëindigd wordt. Verzoekers betwisten evenmin dat verzoekster zelf niet over een economische activiteit beschikt of over enige bestaansmiddelen waardoor ze het recht op verblijf in eigen hoofde zou kunnen behouden.

Verzoekers betwisten enkel het gegeven dat hun echtgenoot/vader niet meer voldoet aan de voorwaarden om het recht op verblijf te behouden en uiten daarbij hoofdzakelijk kritiek op de beslissing genomen in hoofde van de echtgenoot/vader.

De Raad verwijst naar het arrest nr. 66 739 van 19 september 2011 waarin het beroep van de echtgenoot/vader van verzoekers wordt verworpen dat hij had ingesteld tegen de beslissing waarbij zijn verblijfsrecht werd beëindigd. In dit arrest wordt het volgende overwogen:

“Uit de stukken van het dossier blijkt dat op 14 februari 2011 aan verzoeker werd gevraagd welke activiteiten hij op dat moment had en dat hij daarvan de nodige bewijsstukken van zou voorleggen. Als antwoord op dit verzoek legde verzoeker twee documenten van 14 februari 2011 voor van de werklozendienst van een vakbond waaruit blijkt dat hij een werkloosheidsuitkering ontvangen heeft van september 2009 tot en met maart 2010 en van april 2010 tot en met januari 2011 en een stuk van het OCMW te Mechelen waaruit blijkt dat hij tot op heden geen uitkeringen van het OCMW Mechelen heeft ontvangen. Verzoeker legt geen andere stukken voor. In het dossier bevindt zich tevens een stuk van de RSZ van 21 april 2011 waarin vermeld wordt dat verzoeker was tewerkgesteld in de maand juli 2009.

In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende gemotiveerd:

“Uit nazicht van de gegevensbank van de RSZ blijkt dat betrokkene gemeld was tot 31-07-2009 wat betekent dat betrokkene tot die datum officieel tewerkgesteld was.

Overeenkomstig artikel 42 bis § 2, 3° kon hij nog 8 maanden, vanaf de dag dat hij onvrijwillig werkloos is geworden, beschouwd worden als werknemer.

Intussen zijn deze 6 maanden echter ruimschoots overschreden en kan dus worden gesteld dat betrokkene niet meer als werknemer kan worden beschouwd overeenkomstig artikel 40 § 4 of artikel 42 bis § 2, 3° van de wet van 15-12-1980.

In hoeverre betrokkene heden actief werkzoekende is toont hij niet aan. Gezien de intussen maandenlange werkloosheid en het gebrek aan enig bewijs actief werkzoekende te zijn is het niet onredelijk te stellen dat zijn reële kans op tewerkstelling niet kan worden afgeleid uit het administratief dossier. Daarnaast bewijst betrokkene ook niet dat hij ingeschreven is bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling.

Derhalve kan hij evenmin de inschrijving behouden als werkzoekende.”

Dit motief steunt op de stukken van het administratief dossier en is niet onredelijk, nu verzoeker de kans gekregen heeft om bijkomende stukken voor te leggen en dit niet gedaan heeft.

Waar verzoeker in het middel verwijst naar stukken die hij voor het eerst voorlegt bij huidig verzoekschrift en die hij niet ter kennis heeft gebracht van het bestuur, merkt de Raad op dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548; RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c) en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). Nu deze stukken niet waren meegedeeld aan de verwerende partij, kon zij er onmogelijk rekening mee houden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Bovendien blijkt dat sommige van deze stukken dateren van na de bestreden beslissing van 7 juni 2011, namelijk het sollicitatiebewijs bij Socio, het inschrijvingsattest bij de open school, het attest van

leerloopbaan van verzoeker, de schoolattesten van zijn kinderen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395).

Het komt niet aan de Raad toe om deze stukken te beoordelen. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op vraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, met andere woorden wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is. Verzoeker toont dit niet aan.

De bestreden beslissing steunt op een correcte feitenvinding en is in alle redelijkheid genomen. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat de materiële motiveringsplicht geschonden is.”

Het verblijfsrecht van de echtgenoot/vader werd beëindigd, daardoor kon de gemachtigde van de staatssecretaris in alle redelijkheid beslissen dat ook het verblijf van verzoekster en verzoeker, die hun verblijfsrecht verkregen hebben op basis van dat van hun echtgenoot/vader, dient te worden beëindigd.

De bestreden beslissing steunt op een correcte feitenvinding en is in alle redelijkheid genomen. Verzoekers slagen er niet in aan te tonen dat de materiële motiveringsplicht geschonden is.

3.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De gemachtigde heeft rekening gehouden met alle stukken die verzoekers hebben voorgelegd. Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekers bij huidig verzoekschrift voor het eerst stukken voorleggen die zij niet ter kennis hebben gebracht van het bestuur. De Raad merkt op dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548; RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c) en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). Nu deze stukken niet waren meegedeeld aan de verwerende partij, kon zij er onmogelijk rekening mee houden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Bovendien blijkt dat sommige van deze stukken dateren van na de bestreden beslissing van 7 juni 2011. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395).

Met de stukken die niet waren voorgelegd, kon geen rekening worden gehouden. Door te verwijzen naar nieuwe stukken kunnen verzoekers *in casu* geen schending aannemelijk maken van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET